

מ"ת 4690/07/20 - היועץ המשפטי לממשלה נגד חנה חיים אררט (שלאין),

בית המשפט המחוזי בירושלים

מ"ת 4690-07-20 מדינת ישראל נ' אררט (שלאין) (עציר)

בפני כבוד השופט אביגדור דורות
המבקש:
היועץ המשפטי לממשלה
ע"י ב"כ עו"ד חנה ליב ועו"ד אביטל ריבנר
מפרקליטות המדינה - המחלקה הבינלאומית
נגד
חנה חיים אררט (שלאין),
ע"י ב"כ עו"ד אורי אביב
המשיבה:

החלטה

לפניי בקשה למעצר המשיבה עד מתן החלטה בעתירה להכרזתה ברת הסגרה, בהתאם לסעיף 5 לחוק ההסגרה, התשי"ד-1954 (להלן: "חוק ההסגרה").

בקשת המעצר

1. ביום 24.8.18 התקבלה, באמצעות שגרירות רומניה בישראל, בקשת ממשלת רומניה להסגיר לידיה את המשיבה לשם אכיפת עונש מאסר בן 5 שנים אשר הוטל עליה על ידי בית משפט ברומניה, בגין ביצוע עבירות של סרסרות למעשי זנות וסחר בילדים. בבקשה נכתב כי מן העובדות המפורטות בבקשת ההסגרה עולה כי בשנים 2012-2013 ניהלה המשיבה, שהתגוררה אז ברומניה, עסקי זנות לשם עשיית רווחים וזאת יחד עם בעלה, ארפד שלאין; כי המשיבה נטלה חלק מרכזי בהפעלת רשת עבריינית שעיקרה סרסרות קטינים לזנות ונטילת רווחיהם, תוך שהיא עוסקת ב"גיוס" קורבנות לזנות, חלקן קטינות.

2. על פי הבקשה, ביום 19.10.15 הורשעה המשיבה בעבירה של סרסרות למעשי זנות בנסיבות מחמירות ובשתי עבירות של סחר בילדים בנסיבות מחמירות. במסגרת גזר דינה של המשיבה שניתן באותו יום, הושת עליה עונש מאסר בן 5 שנים. נקבע כי יש לנכות מעונש זה את מספר הימים בהם שהתה במעצר בפועל (חודש ו-6 ימים). על פסק דין זה הגישה המשיבה ערעור, באמצעות עורכת דינה, וביום 20.1.16 נדחה הערעור.

3. על פי הבקשה, המשיבה נכחה בהליכים המשפטיים שנוהלו נגדה ברומניה עד ליום 28.4.15. נטען כי המשיבה

נכחה בשלושה דיונים קדם משפטיים ובעשרה דיונים שנוהלו במסגרת ההליך המרכזי בבית המשפט בעיר קונסטנצה. לפני סיום משפטה ברומניה המשיבה הגיעה לישראל. הערעור שהוגש ברומניה על פסק הדין, הוגש באמצעות עורכת דינה של המשיבה, כאשר האחרונה נמצאת בישראל.

4. ביום 1.7.20 נעצרה המשיבה לפי סעיף 6 לחוק ההסגרה ובד בבד הוגשה לבית משפט זה עתירה להכריז עליה כבת הסגרה בהתאם להוראת שר המשפטים לפי סעיף 3 לחוק ההסגרה.

טענות המשיבה

5. לטענת המשיבה, היא לא ברחה מרומניה לישראל, אלא הגיעה לארץ עקב הרעה במצב בריאותה ועקב חוסר היכולת לקבל טיפול רפואי ראוי ברומניה. נטען כי המשיבה הודיעה לבית המשפט ברומניה על נסיעתה לישראל ורק לאחר כשלוש שנים התבקשה הסגרתה לרומניה.

6. עוד טוענת המשיבה לפגמים בהליכים המשפטיים ברומניה. נטען כי בשלב מסוים הוגש אישום חדש נגד המשיבה והדיון הועבר לערכאה גבוהה יותר, אשר שגתה בכך שהמשיכה את הדיון ולא דנה בעניין מן ההתחלה. עוד נטען כי המשיבה לא הייתה מודעת לפסק הדין שניתן ברומניה ואף לא להליך הערעור שהוגש בשמה.

7. באשר לעצם המעשים המיוחסים למשיבה נטען כי המשיבה ואחותה אולצו לעבוד בזנות ברומניה בכפיה מצד בעלה, כאשר ילדיה שימשו מעין שבויים לצורך כך. עוד נטען כי המשיבה ובנה וכן אחותה הוכו באופן יומי יומי בעודם ברומניה ומצבה הרפואי של המשיבה התדרדר. עוד נטען לקשרים אסורים בין משטרת רומניה לבין ארגון מאפיה רומני, אליו השתייך, ככל הנראה, בעלה של המשיבה, אשר ידע מראש על החקירה ברומניה ושלט בה ועושה כעת מניפולציות על מנת להחזיר את המשיבה חזרה לרומניה. בהקשר זה נטען כי השוטרים הרומנים בעצמם קיימו יחסי מין עם המשיבה ועם אחותה. נטען כי אם תוחזר המשיבה לרומניה יש חשש שתרחצ ומשום כך בדעתה להגיש בקשה לקבלת מקלט מדיני בישראל.

8. המשיבה חזרה על טענותיה בדבר מצבה הרפואי הקשה ובהסתמך על כך נטען כי אין מקום למעצרה עד תום הליכי ההסגרה והתבקש כי תיעצר בפיקוח אלקטרוני בביתה.

דין והכרעה

9. במקרה זה אין מדובר בבקשת הסגרה לצורך העמדה לדין ובירור האשמה או החפות במדינה אליה מתבקש להסגיר את החשוד, אלא בבקשה לצורך ריצוי עונש לאחר שהמשיבה הורשעה בפסק דין חלוט ונגזר דינה. המשיבה איננה נהנית עוד מחזקת החפות.

10. עילת המעצר המרכזית היא החשש מהמלטות מאימת הדין. עזיבתה של המשיבה את רומניה בעיצומו של משפטם יכולה להעיד על חשש ממשי כי במידה ולא תיעצר, היא תעזוב את ישראל ותמלט מאימת הדין. על פי הבקשה, המשיבה הייתה עצורה ברומניה עד ליום 3.12.13 ואז שוחררה ממעצר. היא נכחה בהליכים המשפטיים שנוהלה נגדה עד לתאריך 28.4.15 ולאחר מכן עזבה את רומניה. למותר לציין כי המשיבה לא חזרה לרומניה לאחר שהתברר לה כי נגזר עליה עונש מאסר בפועל. לטענת הסנגור, המשיבה הודיעה לבית המשפט ברומניה על יציאתה לישראל, אולם לא הוגשו מסמכים היכולים לאמת טענה זו.

11. נפסק כי הליך ההסגרה טומן בחובו מאפיינים ייחודיים לעניין הליך המעצר (בש"פ 725/09 **היועץ המשפטי לממשלה נ' אברג'יל** (30.1.09)), פסקה 18 בחוות דעתה של השופטת א' פרוקצ'יה):

"מסגרת השיקולים הרלבנטיים לענין מעצר בהליך הסגרה דומה, אף כי לא זהה לזו החלה בהליך מעצר רגיל. בשני ההליכים נשקלת תשתית הראיות, ונבחנת עילת מעצר. אלא שהמשקל הניתן לעילת המעצר, ובמיוחד זו המתמקדת בחשש להימלטות המבוקש, שונה בשתי המערכות. בהליך מעצר רגיל, מירווח הסיכון שניתן לקחת בשל חשש להתחמקות הנאשם מהדין (או שיבוש אחר בניהול המשפט) גדול ממירווח הסיכון הסביר שניתן לקחת בהליך הסגרה בשל טיבו המיוחד של ההליך ובשל מחויבותה של המדינה לסייע באכיפת החוק במסגרת התחייבותה הבינלאומית. בהליך הסגרה ניתן לעילת המעצר בגין חשש להימלטות, ואף חשש לשיבוש הליכי משפט, משקל סגולי מיוחד בשל אופיו של ההליך, הטומן בחובו סיכון מובנה לתקלה, נוכח הקלות המאפיינת את תנועותיו של המבוקש בארצות העולם העומדת בדרך כלל ברקע בקשת ההסגרה, ונוכח עוצמתו של האינטרס הציבורי הכרוך בקיום חובותיה הבינלאומיות של המדינה. משקל מיוחד זה משפיע על נקודת האיזון בשיקולול בין הערכים השונים המתמודדים זה עם זה. ערך ההגנה החוקתית על חירותו של האדם קיים במלוא עוצמתו גם בהליך הסגרה, אלא שלשיקולי האיזון הרגילים הנוהגים בהליכי מעצר נוסף היבט מיוחד הקשור באופיה הייחודי של ההסגרה, ובצורך להבטיח את מימוש התחייבויותיה של המדינה למדינה המבקשת. האיזון נעשה בבחינת כל מקרה לגופו, על-פי נסיבותיו."

אשר על כן החשש מהימלטות מן הדין הוא רב יותר בהליכי הסגרה והחשש מתעצם משום שאין מדובר "רק" בחשש מהימלטות מפני הדין הישראלי אלא בפגיעה בחובתה הבינלאומית של ישראל כלפי המדינה המבקשת את ההסגרה. במקרה שלפנינו, נגזר על המשיבה עונש מאסר בפועל של 5 שנים (למעט ימי המעצר שנוכו) והדבר מחזק את החשש מהימלטות המשיבה מהדין (בש"פ 8729/14 **יוסף אבו טיר נ' מדינת ישראל** (19.1.15) פסקה 4).

12. בנוסף, קיימת במידה מסוימת גם עילת מעצר עצמאית בדבר מסוכנות ממשית לפגיעה בשלום הציבור וזאת לאור המעשים בהם הורשעה המשיבה, הכוללים גיוס קטינות לזנות, שיכון הקורבנות בביתה, הסעת הקורבנות לנקודות המפגש וגביית האתנן. בנוסף, המשיבה פיקחה אחר התנהלותן היום יומית של הקורבנות והעבירה את רווחי העבירות לאחרים.

13. טענות המשיבה בדבר ניצולה על ידי בעלה והכפייה שהפעיל עליה, כמו גם הטענות בדבר פגמים בהליכים

המשפטיים שהתנהלו ברומניה, מקומן בהליך העיקרי ולא במסגרת בקשת המעצר עד תום ההליכים (עניין אבו טיר, פסקה 4; בש"פ 7269/14 גרוזובסקי נ' היועץ המשפטי לממשלה (9.1.14) פסקה 19).

14. בכל הנוגע למצבה הרפואי של המשיבה הוגשה על ידה חוות דעת רפואית, לפיה קיימת החמרה במצבה הנפשי מאז מעצרה וכי לאור מצבה הרפואי המורכב מומלץ לאפשר לה לצאת למעצר בית. ביום 18.8.20 נידונה בקשתה של המשיבה לעיון חוזר בהחלטה מיום 13.7.20 (בגדרה נדחתה בקשתה לשחרור לחלופה) ובית משפט זה (כב' השופט ר' כרמל) קבע כי שב"ס ערוך לקליטה ולטיפול במי שמצבו הרפואי או הנפשי מורכב וכי המשיבה נמצאת בטיפול המערך הרפואי של שב"ס והיא מועברת, לפי הצורך, לטיפול בבית חולים. הבקשה לעיון חוזר נדחתה אפוא ואין אני משמש ערכאת ערעור על החלטת בית משפט זה מיום 18.8.20.

15. גם במקרים בהם קיימת עילת מעצר יש מקום לבחון אם לא ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה ותנאי שחרור שפגיעתם בחירותו של הנאשם פחותה. הוא הדין ביחס לאפשרות של מעצר בפקוח אלקטרוני. כך הוא הדבר אף ביחס לעבירות קשות המקימות חזקת מסוכנות (בש"פ 668/18 אבו זאיד נ' מדינת ישראל (29.1.18)). הוא הדין גם בבקשות למעצר על רקע הליכי הסגרה. בהקשר זה ראוי להזכיר את הפסיקה לפיה ראוי כי החלטה בדבר שחרור לחלופה תתבסס על עמדה מקצועית של שירות המבחן, משום שתסקיר מעצר משמש כלי עזר אפקטיבי להערכת מסוכנות, התאמת החלופות המוצעות כדי להפיג המסוכנות ואת האמצעי הפיקוח הנדרשים (בש"פ 6426/09 מדינת ישראל נ' פלונית (12.08.09); בש"פ 6470/10 בן נ' מדינת ישראל (2010); בש"פ 1454/18 מור נ' מדינת ישראל (22.02.18)). ודאי שכך נכון לפעול, במסגרת בקשת מעצר עד להכרעה בעתירת הסגרה, לאור השיקולים המאפיינים בקשה מסוג זה, כאמור לעיל ולאור נסיבות בקשה ספציפית זו.

משום כך יש מקום לקבלת תסקיר שירות המבחן ביחס למשיבה, עובר למתן החלטה בדבר מעצרה עד תום הליכי ההסגרה (בש"פ 8643/12 ברמי נ' היועץ המשפטי לממשלה (1.1.13); בש"פ 3967/12 היועץ המשפטי לממשלה נ' בולטיאנסקי (21.5.12); בש"פ 9850/08 היועץ המשפטי נ' מאיו (2008)). על שירות המבחן להגיש עד ליום 15.9.20 תסקיר מעצר ביחס למשיבה.

16. בשלב זה, תישאר המשיבה במעצר עד למתן החלטה אחרת.

17. נקבע לדיון לאחר קבלת התסקיר ליום 16.9.20 בשעה 11:30.

שב"ס יאפשר השתתפות המשיבה בדיון באמצעות וידאו קונפרנס.

המזכירות תשלח החלטה זו לב"כ הצדדים, לשירות המבחן ולשב"ס.

ניתנה היום, ג' אלול תש"פ, 23 אוגוסט 2020, בהעדר הצדדים.

אביגדור דורות, שופט